

MEZŐ FERENC

HOLNAP VÉGE A VILÁGNAK

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 6. számú tárgyalója, Föld, Astrocit.

22 óra 33 perc.

– ...és válaszolnia kell arra a kérdésre is, hogyan hagyták elpusztulni a... aaa... – a katonai ügyész belenéz a papírjaiba, majd folytatja – ...a KS-276-D másodosztályú expedíciós űrkompot! Kezdjük az elején! Mit kerestek azon a bolygón? Az úgynevezett Gurang Világon?

– Régészeti kutatásokat folytattunk. A bolygón számos építészeti emlék maradt fenn egy egykor virágzó civilizáció hagyatékaként. Feladatunk a bolygó északi féltekéjén található LGC-3226-os sziget építészeti emlékeinek feltérképezése és egy későbbi ásatás előkészítése volt.

– Kapitány, azt mondta „számos építészeti emlék maradt fenn”. Másfajta emlék, elektronikus, protonikus adathordozókat, esetleg vésett-nyomtatott írásos dokumentumokat nem találtak?

– Nem, nem találtunk ilyeneket. És tudtommal rajtunk kívül sem talált senki ilyeneket.

– Milyen civilizációs fokon állhattak a bolygólakók?

– Földi viszonylatokban az antik kor építészeti megoldásait idéző romok a legfejlettebb műtárgyak a bolygón... Ezért (az általános tudományos állásponttal egybehangzóan) feltételezem, hogy a klasszikus görög kultúra szintjén állhattak.

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 301. számú tárgyalója, Föld, Astrocit.

22 óra 40 perc.

– Professzor, foglalja össze néhány szóban, milyen benyomást tettek Önökre az LGC-3226-os sziget építészeti emlékei!

A professzor felső ajkait az alsó ajkai alatt lévő borostához nyomja néhányszor, majd rövid gondolkodás után hozzáfog:

– Képzelnék el egy időgépet! Egy időgépet, amely visszavihet bennünket az emberi civilizáció bölcsőjéhez... Mondjuk az időszámításunk előtti időkbe, az ókori Hellásba... Nézzünk szét! Mit látunk? Monumentális kőépítmények, erődítmények, templomok (?), lakóépületek (?), városfalak... Persze, a szigeten mindent eluralt a buja vegetáció, és az erózió is évszázadok óta munkálkodott a romokon, de... de így is... Sőt: talán így még jobban szembetűnt a csodálatra méltó hasonlóság az idegen civilizáció és a hellén kultúra között...

– De, phofeszoh úv – szól közbe egy nyúlfogú kis ember, a Katonai Ügyészség egyik szakértője –, nem évttem, miéht csodálkozik kisdíák módjáha a hasonlóságon? Az időjávás viszontagságai ellen a tehmeszetes menedékhelyek kohlátozott száma

vagy előnytelen elhelyezkedése miatt a Földön is minden civilizáció mestevsleges építményekkel védi magát. A csapadék és napfény ellen tetőt emel, a tetőt alá kell támasztani. Az alátámasztáshoz pedig oszlopok és falak szolgálnak...

– De az ornamentika! Nézzék, azok az oszlopok... Az ókori görög kultúra remekművei lehetnének! Vagy azok az ismétlődő geometriai alakzatok...

– Ez sem meglepő. A devékszög az devékszög, a négyzet az négyzet. A geometria mindenütt egyfajha!

– De nem érzi, milyen csodálatos dolog ez? Rátalálunk egy ismeretlen bolygóra. Ezen a bolygón egy teljesen ismeretlen civilizáció élt egykor, s hagyta hátra emlékeit. És ezek az emlékek megdöbbenően hasonlítanak azokra, melyeket a jó öreg Földön hoztak létre sok-sok ezer évvel ezelőtt. Lelki rokonság...

– Szevintem ez tevmészetes. A földihez hasonló feltételek a földihez hasonló phoduktumok előállításának kedveznek. Sőt: az eddig tapasztalt növényi és állati élet ismehetében megkockáztatom, hogy a földihez hasonló feltételek a földihez hasonló evolúciót, s a földihez hasonló intelligenciát evedményeztek. A kéhdés: mi történt velük? Hova lettek? Kipusztultak? Elvándoholtak?

Solaris Erők Egészségügyi Bázisának 10196. számú kórterme, Föld, Astrocity

22 óra 59 perc.

A dokinak nincs kedve beszélgetni. Eltörött gerincét épp csak az imént hozták rendbe a neuro-kibernetikus kollegák. Évszázadokkal ezelőtt még tolókosci várt volna rá, önmagát képtelen lett volna ellátni, ha egyáltalán életben marad... Persze, szerencséje is volt. Gerincvelőjének csak az alsó húsz centimétere roncsolódott össze végzetesen. Ezt a szakaszt jóval könnyebb bio-tech transzplantátumokkal pótolni, mint például a nyaki vagy mellkasi részt. Holnap már vígan szaladgálhat.

A dokinak nincs kedve beszélni. Csak feküdni szeretne kórházzagú ágyán. De négy szempár mered rá, s várja sóvárogva a történet folytatását. A szobatársak. Nincs mit tenni...

– ...egészen váratlanul történt. A professzor, a kapitány és a professzor asszisztense távolabb egy domborművet vizsgált. Én fel akartam lépni egy deréknyi magasságú falmaradványra, hogy... – a doki ismét elhallgat. Most mondja az igazat? Mondja, hogy valójában vizelni támadt kedve a festői környezetben? Nem. Ezt nem tudhatja meg senki. Így is elég nagy slamasztikában van. Ki kell kozmetikázni a történetet, ha lehet. Valójában kezd hálás lenni kíváncsiskodó hallgatóinak, hiszen segítenek felkészülni a hamarosan következő katonai törvényszéki meghallgatásra. Így folytatja: ...hogy körülnézzek fentről. Hogy... hogy vizuális felderítést végezek... Igen. Ez az, hogy vizuális felderítést végezzek... Ez jó. Igen. Szóval... Ekkor egy kő megcsúszott a lábam alatt. Én reflexszerűen a mellettem álló karcsú oszlop felé kaptam. Az oszlop dőlni kezdett...

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 6. számú tárgyalója, Föld, Astrocity.

23 óra 02 perc.

A kapitány beszél:

– ...fejünket a hatalmas robajra. Tőlünk mintegy kétszáz méterre oszlopok erdeje kígyózott a völgyön át. Az egész a szemünk láttára dőlt össze. Több száz oszlop borult dominóként egymásnak. Mintha óriások futottak volna dübörögve keresztül a szigeten. Hatalmas porfelhő keletkezett és...

- Mind a négyen tanúi voltak az eseményeknek?
 - Az expedíció orvosa nem volt mellettünk. Valójában csak percekkel a zaj és por elülte után fedeztük fel, hogy nincs velünk. Rádióhívásra nem válaszolt. Kiáltozni kezdtünk. Semmi eredmény.
 - Mégis megtalálták.
 - Igen, Uram. Megfigyeltük, merről kezdtek el dőlni az oszlopok...
 - Kapcsolatot sejtettek a doktor eltűnése és a... aaa... rombolás között?
- A kapitány hosszan nézi az ügyészt. Mit tegyen? Nem akarja bajba sodorni a dokit. De ez az alak úgyis csapdába ejti ravasz keresztkérdéseivel. S ha mégsem? Nem véletlen, hogy nem hallhatják egymás vallomását. Ha ő hallgatna is, a többiekből még kiszedhetik az igazat.
- Kapitány, ismét megkérdem: kapcsolatot sejtettek a doktor eltűnése és a rombolás között?
 - Igen... Uram – felel a kapitány, s hozzáteszi gondolatban: „Bocs’, Doki!”

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 301. számú tárgyalója, Föld, Astrocit.

23 óra 18 perc.

A professzor nem is figyel a teremben kialakuló meddő jogi vitára. Azon morfondírozik, mit mondhatnak a többiek. Némi töprengés után arra a meggyőződésre jut, hogy nem véletlen, hogy nem hallhatják egymás vallomását. Ha ő hallgatna is, a többiekből még kiszedhetik az igazat – gondolja (mint alig 16 perce a kapitány). Mindenesetre elhatározza, csak arra válaszol mostantól kezdve, amire kell. Semmilyen plusz információval nem könnyíti meg az ügyész helyzetét, hogy a nyakukba varrja a felelősséget.

– Uraim – szól a kihallgatást vezető kövér bohóc. – Térjünk vissza a tárgyhoz.
Ügyész úr, kérem!
– Professzor, hol találták meg a doktort?
– Egy 10-15 méter mély sötét üregből hallatszott a nyöszörgése.
– Hogy került oda?
– Beesett.
– Hmm... Értem. Mi történt ezután?
– Az asszisztensem – a professzornak elszorul a torka, de erőt vesz magán és folytatja – elküldtük a komphoz, hogy repüljön vissza, hogy kimenthessük a doktort.

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 6. számú tárgyalója, Föld, Astrocitcity.

23 óra 22 perc.

– ...a komp hajtóművének felrobbanását követő detonáció a professzort és engem is a mélybe vetett. A doktossal ellentétben nekünk szerencsénk volt, mert a felszíntől körülbelül három méterre lévő sziklapárkányra érkeztünk, s onnan gurultunk tovább. Le egészen a magatehetetlenül fekvő doktorig.

– Miért robbant fel a komp?

– Nem tudom. Talán az asszisztens követett el valamilyen hibát... Talán a komp is megsérült, amikor az oszlopok...

„Ezt nem kellett volna!” – fut át a kapitány agyán a gondolat, s automatikusan hozzáteszi: „Bocs’, Doki!”

Solaris Erők Egészségügyi Bázisának 10196. számú kórterme, Föld, Astrocitcity.

23 óra 45 perc.

– ...rettenetes volt a következő néhány nap – folytatja történetét a doki az izgatottan figyelő szobatársainak. – Hiába küldtünk vészjeleket az Anyának, nem tudtak mentőexpedíciót indítani. Óriási vihar tört ki a zónában, ami lehetetlenné tette a közlekedést. Nem volt se élelmünk, se folyadékunk.

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 301. számú tárgyalója, Föld, Astrocitcity.

23 óra 48 perc.

Újabb szakmai vitába bonyolódtak a jogtudorok. A professzor elmerül emlékeiben.

A vihar első félórája még tűrhető volt. Volt mit tenni. Gondozni lehetett a dokit, centiméterről centiméterre át lehetett vizsgálni a helyiséget. Meg lehetett állapítani, hogy egyetlen, a falba mélyesztett és túldíszített napábrázoláson kívül semmi értelmes nincs a sötét, hideg és nyirkos helyiségben.

A következő másfél óra a fekete humor és az anekdotázás órája volt. Jobb híján a humort hívták segítségül. Jót derültek azon, hogy amilyen szerencsétlenek, a vihar napokig el fog tartani, és az anyaúrhajóról érkező mentőexpedíció már csak három csontvázat fog találni. Majdnem bejött...!

A második óra a türelmetlenségé: „Hol késik a mentőhajó? Meddig kell még itt rostokolni?! Hogy képzelik, hogy még mindig nem értek ide? Ezért valaki felelni fog...!”

Harmadik óra. Letargia. Nincs téma. Nincs hangulat.

A következő öt órát a türelmetlenség, a letargia, a szomjúság és az éhség jellemzi. A doki nyöszörög.

Alvás. A vihar még mindig tombol.

Aztán napokon át semmi. A félelem az éhséggel és kiszáradással egyenes arányban nő. Az ingerültség és a beletörődés is. A negyedik nap már teljesen legyengültek. Érezték: végük van. A professzor ekkor esett neki fejjel a falba mélyesztett napszimbólumnak...

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 6. számú tárgyalója, Föld, Astrocity.

23 óra 51 perc.

Az ügyész hitetlenkedve húzza fel a szemöldökét:

– Kapitány, Ön tehát azt állítja, hogy a professzor fejjel nekizuhant annak a stilizált virágnak?

– Igen, Uram. Annak a napszimbólumnak...

– A virág közepéből pedig egy fénycsóva vetült elő és a levegőben megjelent egy arc... Egy hologram...

– Igen, Uram. Egy olyan arc, amilyen a domborművek, fal- és padlómozaikok gyakori motívuma nem csak a szigeten, hanem az egész bolygón is...

– Kapitány, ókori civilizáció és hologram?!

– Így történt, uram. Én is sokat gondolkodtam a dolgon.

– Érdeklődve hallgatjuk, mire jutott?

– Lehetséges, hogy a hologramot nem ugyanaz a civilizáció hagyta hátra, mint amelyik az építészeti emlékeket. Lehetséges, hogy azon a bolygón a földitől eltérő módon és ütemben fejlődtek a tudományok. Végül elképzelhető, hogy az antik romokat megtevesztésül hagyták hátra az atomkultúrán vagy azon is túl lévő civilizáció képviselői.

– Kapitány, Önök a végkimerülés határán voltak. Nem lehetséges, hogy pusztá hallucináció volt az egész?

Solaris Erők Egészségügyi Bázisának 10196. számú kórterme, Föld, Astrocit.

23 óra 53 perc.

A doki hallgatóságát győzködi:

– Mondom, hogy nem hallucináció volt. Egyszerre nem hallucinálhattuk mindhárman ugyanazt! Ott volt és kész. És hajtogatta a magáét. Az unalomig hajtogatta. Egyre csak ismételte, ismételte. És sehogy sem lehetett leállítani. Pedig marhára idegesítő volt.

– Miért, mit mondott? – kérdezi egy komplett csontvázcserére váró expilóta.

– Bolond vagy – oktatja ki egy másik (cerebellum tuningolásra váró) –, hát honnan érthették volna?

– Ez az egészben a legészbontóbb. Értettük...

– De... Hogyan?

– Nem tudom... De értettük.

– Mondd már, mit mondott!?

– Azt ismételte egyre, hogy „HOLNAP VÉGE A VILÁGNAK. HOLNAP VÉGE A VILÁGNAK. HOLNAP VÉGE A VILÁGNAK. HOLNAP VÉGE A VILÁGNAK”...

Solaris Erők Katonai Ügyészségének 301. számú tárgyalója, Föld, Astrocit.

23 óra 55 perc.

– Professzor, szó szerint ezt vélték hallani: „Holnap vége a világnak”?

– Nem. Nem ezt véltük hallani. Ezt hallottuk!

– Mit jelent ez Ön szerint?

– Talán azt, hogy „holnap vége a világnak”.

– Nem tartja lehetségesnek, hogy ugyanazon fonémasorozatot használja egy másik civilizáció mint amelyeket mi, ám más jelentéssel? Teszem azt, azt halljuk „holnap vége a világnak”, de ez az ő nyelvükön azt jelenti, hogy „csokoládés palacsinta tejszínhabbal”?

Általános derűtség hullámszik végig a termen. A professzor is elmosolyodik:

– De lehetséges. Sőt ugyanannyira lehetséges az is, hogy azt halljuk „holnap vége a világnak”, s ez azt jelenti, hogy „a világnak holnap vége van”...

– Én megmondtam: „a földihez hasonló feltételek a földihez hasonló evolúciót, s a földihez hasonló intelligenciát eredményeztek” – fontoskodik a kis szakértő.

– Professzor! Önöket majdnem huszonnégy órával ezelőtt vette fel a mentőexpedíció... Világidő szerint tegnap pontban éjfélkor.

– Így van. Megjelent a hologram, s percekben belül jött a mentőcsapat.

– Mindez huszonhárom órája és ötvenkilenc perce történt. A „holnap” ez esetben egy percen belül végett ér. Vajon megérjük? – a cinikus kérdés újabb okot adott a derűsége. Aztán minden szempár a terem falára vetített holoórára szegeződött. A nagy és a kismutató már vigyázzban állt, már csak a másodpercmutató döccent néhányat. Kegyetlen ugrásait mindenki magában számolta: 5... 4... 3... 2... 1...

VÉGE *(természetesen a világnak)*.